

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 29

16. července 2017

Cena: 8 Kč

Zdeněk Svoboda devadesátiletý

V úterý 27. června uspořádala náboženská obec ve Zlíně slavnostní setkání u příležitosti významného životního jubilea emeritního faráře, ale také básníka, esejisty, textaře, editora a překladatele Mgr. Zdeňka Svobody. Zahájeno bylo bohoslužbami, které sloužil patriarcha církve ThDr. Tomáš Butta spolu s brněnským biskupem Mgr. Jurajem J. Dovalou, olomouckým biskupem dr. Rudolfem Göbelem a východomoravským vikářem Mgr. Lubomírem Pliskou. Následující přednášku historika Mgr. Marcela Sladkowského o jubilatově duchovenstvem a literárním díle doplnila projekce filmu dr. Josefa Paly o činnosti křesťanské mateřské školy ve Zlíně, kterou bratr farář Svoboda počátkem 90. let spoluzakládal. Desítky hostů pak

vyslechly hudebně literární pásmo (houle Radana Váňová, přednes bratr farář dr. Zdeněk Kovalčík) z básnického díla Zdeňka Svobody, jehož vrcholem byl společný zpěv písně Dej nám moudrost, odvahu, jež je jednou z mnoha z překladatelské dílny jubilatovy. On sám pak svým vzpomínkovým a vyznavačským slovem stvrdil, že je nejen vzácným knězem a literátem, nýbrž také moudrým mužem a neobyčejným příkladem křesťanské skromnosti a pokory. V gratulacích a rozhovorech pak přítomní mohli dožít požehnané setkání, k němuž vděčná církev přispěla novinkou ze své knižní produkce, antologií novějších a starších prací Zdeňka Svobody nazvanou Všelicos.

Marcel Sladkowski
foto: Radana Váňová

Slavnostní bohoslužba v Betlémské kapli

6. července se v Betlémské kapli konala tradiční bohoslužba při příležitosti 602. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa. Bohoslužbu vedl patriarcha CČSH dr. Tomáš Butta s brněnským biskupem Mgr. Jurajem Dovalou a farářkou dr. Lenkou Selčanovou; kázání pronesl olomoucký biskup dr. Rudolf Göbel. Během liturgie vystoupil pěvecký soubor Polyfonion. Na varhany bohoslužbu doprovodil Zdeněk Kovalčík, úvodní chorál hrál dechový kvintet „Žestě Pražského hradu“. Bohoslužba byla vysílána v přímém televizním a rozhlasovém přenosu. Uvádíme kázání bratra biskupa Göbela.

Sestry a bratři, co teď? Co máme dělat, ptají se lidé, v naší vlasti, a po celé Evropské unii.

Přes sedmdesát let byl v západní Evropě mír. A postupně blahobyt, zdá se, že ztučnělého srdce. Na následky podvýživy se u nás umírá málokdy, zato na přejídání docela často. A teď se zdá, že se nad našim kontinentem smráká. I když jsme u nás skoro jako u pánaboha za peci, začínáme se bát. Co se to děje

v bohatých západních zemích?

A máme strach. Víme, že když moře urve kus hlíny, je Evropa o něco menší. A výbuch v Londýně anebo v Berlíně slyšíme velmi dobře i v Praze.

Před šesti sty a dvěma lety, když byl umučen český kněz a vysokoškolský učitel, který se jmenoval Hus, lidé řešili úplně jiné problémy než my. Jejich životní postoje byly tak jiné, že bychom byli možná zděšeni,

kdybychom se s někým z nich setkali. A oni by nejspíš byli zděšeni z nás. Ale záleží na tom, jestli naše životy pro nás dávají smysl. To platí pro naše předky i pro nás a nezáleží na tom, zda žijeme ve Svaté říši římské nebo v Evropské unii.

Od počátku patnáctého století si Jan Hus začne uvědomovat, že zavládla krize, že řád i náš způsob života je otřesený, že je ohrožen právě těmi,

Dokončení na str. 3

Výročí sboru v Brně - Řečkovících

V roce 1940 se společenství v Řečkovících, jehož počátky se datují k roku 1922, dočkalo naplnění jednoho velkého cíle. Po nesmírném úsilí zde byla zřízena nová rozlehlá náboženská obec, jejímž prvním farářem se stal pozdější brněnský biskup Karel Pudich. Pro věřící z řad CČSH se jednalo o radostnou událost, ale pouze dílčí úspěch. Již dlouhé roky totiž v srdcích zdejších příslušníků plála touha po vlastním sboru, o který usilovali od roku 1930, kdy k tomu účelu založili Stavební odbor, jehož úkolem bylo shromážďovat finanční prostředky nutné k realizaci tak rozsáhlého projektu.

„Kolik času ještě uplyne, kolik práce, obětí a obětavosti bude ještě zapotřebí – než po prvé v našem sboru poklekne před tváří Hospodinovou a budeme se k němu modlití tou sladkou řečí mateřskou?“ ptal se v roce 1933

kronikář Jindřich Fuks. Uplynout mělo ještě dlouhých 24 let...

Ale když v roce 1945 utichla poslední ozvěna výstřelů druhé světové války, zdálo se, že věřící čekají jen dobré dny a stavba vlastního sboru bude brzy realizována. „Vybudujme pevný duchovní chrám, který nám všem bude hradbou a záštitou,“ vyzýval předseda rady starších. Stavební odbor pořádal přednášky posilující touhu věřících po stavbě sboru, kulturní spolky k těmto účelům převáděly většinu svých výdělků.

Nesmírné nadšení oslovilo i moravského biskupa Bohumíra Cigánka: „Když jsem přišel k vám (...), zavýskl jsem radostí. (...) Ta krásná jednota duší, ta mi řekla více; Řečkovice, to je více, Řečkovice jsou první.“

Ve snaze o získání vhodných prostor pro stavbu sboru upnuli řečko-

Pokračování na str. 3

Obyčejné vzpomínky?

Historické mezníky, a k nim události nejstrašnější války v dějinách patří, je nutné si stále oživovat. Přitom je důležité mít na paměti fakt, že rodiče dnešních dětí a mládeže již (chválabohu!) tyto hrůzy nezažili, což je předělem. Nemůžeme tedy ani čekat, že zástupci mladé generace půjdou pokládat květiny a věnce k pomníkům padlých. To není potřeba!

Zapotřebí je ovšem rozumně předávat dospívajícím zkušenosti. A právě tenhle vývoj můžeme my, starší, zkusit alespoň z části nenásilně ovlivňovat. Například takovou formou, jakou zvolili v bližícím se závěru školního roku na Základní škole Přemyslovců v Lounech, když pozvali na besedu sestru Jiřinu Honsovou, dvaadvadesátiletou rodačku z Kamenice u Jičína a dosud aktivní členku NO CČSH v Lounech.

Ta navštívila „třetáčky“ z prvního stupně, aby jim přiblížila dobu končící první republiky, protektorátu i prvních měsíců znovunabyté a tolik očekávané svobody. Poutavé příběhy z venkovské samoty v Českém ráji, kde rodina ukrývala Angličany a Rusy, kde zažila pád sestřeleného letadla i chaotický útěk německých vojáků v úplném závěru války, držely malé posluchače v napětí po celou dobu. Není divu, že po takovémto vyprávění padalo velké množství rozličných dotazů nejen od dětí, ale i od přítomných paní učitelek. Završením celého setkání a zároveň i důkazem všeho řečeného se stala četba z „památníčku“, kam svůj vděk (i stesk po domově) „Jiřince“ vepsali a nakreslili spojenečtí vojáci. I tak se dá bez patosu a frázi přiblížit novodobá historie našeho národa. -vah-

Jak zacházet se žalmy (Pokračování)

Prekvapivě je dnes jednou z nejméně užívaných a nejméně oblíbených starozákonních knih kniha nejrozsáhlejší – Žalmy. I lidé nábožensky vychovaní vyjadřují, že je to pro ně obtížně dostupný biblický text. Doc. Jirí Beneš formuluje několik podnětů, které by mohly ke vstupu do této části Bible pomoci. Přinášíme pokračování článku z minulého čísla; další číslo ČZ přinese dokončení.

Do knihy Žalmů vstupuje dnešní čtenář většinou individuálně (takový je např. Ž 102 nebo žalmy jmenovitě určeny „pro Davida, Asafa, Mojžíše, Šalomouna“), třebaže žalmy nejsou prioritně určeny pro soukromé užívání. K žalmistově individuální a subjektivní zkušenosti je možné se připojit například četbou. Pokud si ovšem čtenář uvědomí, že ve vstupu do žalmů a pro jejich vnímání hraje hlavní roli naslouchání, tj. záleží-li mu na tom, aby nebyl pouhý konzument a uživatel, může

- pak žalmy při četbě nahlas vyslovovat;
- se žalmistovými slovy modlit k Bohu;
- pozorně sledovat žalmistovu výpověď (např. studiem textu v původním znění) a to soustavně, pravidelně, opakovaně, pomalu, trpělivě a kontinuálně, neboli tak, jak jsou uspořádány v Tanachu (nikoli náhodně, napřeskáčku). Těmito způsoby lze znění žalmu pro sebe sama zesilovat a současně žalmistova slova do sebe ukládat. Toho lze dosáhnout i tím, že věřící člověk se

bude učit žalm z paměti, aby jej měl v sobě, aby žalmistovo svědectví v sobě nosil, aby s ním žil, aby se mu dlouhodobě vystavoval. To (tj. meditovat žalmy) je cesta, jak se naučit rozumět žalmu zevnitř přes svou zkušenost, jak vstoupit do žalmistova světa, jak se napojit na žalmistovu zkušenost, jak propojit žalmistovu a svou spiritualitu. Žalmy jsou prioritně určeny pro veřejné užívání, tedy k tomu, aby jim bylo nasloucháno, aby se jich při bohoslužbě společenství Božího lidu aktivně účastnilo. To vyplývá

z velmi častého (v 55 žalmech) údaje v žalmových nadpiscích o tom, že žalm je určen „pro předního zpěváka“ (např. Ak 3,19), tj. pro vedoucího chóru. Žalmy totiž umožňují kolektivní zkušenost, která stmeluje společenství.

Důraz na společenstevní rozměr naslouchání žalmům je patrný na používání zájmena my – nás – náš. Veřejně žalmy prezentovat znamená nejen do nich aktivně vstupovat spolu s komunitou věřících lidí, ale také se podílet na jejich produkci neboli umožňovat jejich slyšitelnost. Veřejná prezentace (předčítání) žalmů je způsob jejich aktualizace, zpřítomnění.

Tohoto zesílení účinků žalmů lze dosáhnout i jejich zhudebněním, převedením psaného textu do podoby „písňe“, tj. do podoby zpívané či s doprovodem hudebního nástroje. Výraz „písňe“ je výslovně uveden

v nadpisku 30 žalmů a „tklivá písňe“ u Ž 7 (a Ak 3,1).

A k tomu jsou ještě přímo a výslovně určeny ty žalmy, které mají v žalmovém nadpisku uvedeno slovo „žalm“ (57 žalmů), v hebrejštině mizmor, což je podstatné jméno odvozené od slovesa brkat (kral. zpívat žalmy).

U Ž 4.6.54.55.67.76 je doplněno „za doprovodu strunných nástrojů“ a u Ž 5 je uveden konkrétní nástroj „ke hře na flétny“.

Tyto žalmy jsou přímo připraveny k tomu, aby umožňovaly společenství Božího lidu při bohoslužbě aktivně se účastnit neboli podílet na prezentaci žalmů.

Společně žalmy hrát, zpívat nebo recitovat je mnohem hodnotnější (má mnohem větší účinek), než jim jen naslouchat. Tato forma zesílení žalmu se děje pomocí společného vstupu do výpovědi žalmisty. □

Nad Písmem

Podobenství o rozséváči

Mt 13,23

U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.

(Mt 13,23)

Někdo je spíše hovorný, jiný se vyjadřuje stručně. Obojí má své výhody i nevýhody. Mnohomluvnost často vede k tomu, že je spousta slov zbytečných a posluchač se v tom ztrácí. Přílišná stručnost zase může znamenat, že dojde k nedorozumění, že není řečeno a vysvětleno vše, jak by mělo. Dorozumíváme se skrze slova, jazyky i non-verbálně, ale nikdy se nedohodneme, pokud na sebe budeme hrát „habadůry“, pokud bude chybět důvěra, vzájemná láska a úcta.

Jako církev Kristova bychom měli být vstřícní a ochotní k domluvě, ale také bychom měli mít sílu odporovat zlému a neohýbat věci podle toho, jak se nám to právě hodí. Koho ovšem dnes zajímá čestnost, zásadovost a spravedlnost? Vždyť svět je takový, jaký je a koneckonců se nedodrží ani to, co je psáno. Dělení na legální, legitimní a etické nás možná zajímá jen podle toho, za co reálně hrozí pokuty a sankce. Podvodník-šmejdů je habaděj, vítězí ten, kdo v tom umí chodit.

V jedné nadnárodní společnosti si ředitel sezval vrcholné manažery, kteří měli mj. zodpovědět otázku: Které předpisy jsou v životě nejdůležitější? Tito vysokoškolsky vzdělaní lidé, plyně hovořící několika cizími jazyky, kteří procestovali půl zeměkoule, odpověděli nejčastěji, že ty firemní interní. Jen jeden jediný odpověděl správně: Desatero!!! Je to k smíchu, nebo k pláči?

Moudré lidi vždy mrzelo znevažování slov. Uvědomovali si, že tím dochází k devalvací celé společnosti. K životu patří mluvení, ale také mlčení a dřív než promluvíte, tak si pořádně rozmyslete, co a komu sdělujete! Když vás ale někdo provokuje a vytáčí, pak těžko odoláte pokušení vyřikat si věci na rovinu

pěkně od plic. Doporučuje se taky neslibovat, co nemůžeme či nechceme splnit.

Naším Mistrem, Pánem a Spasitelem je Kristus, vtělené Boží slovo. Stalo se to v Betlémě na seně, a přestože to byly nuzné podmínky, vzešlo tam něco krásného, důstojného a významného. Tak i neotesané, neuhlazené, jednoduché výroky mohou mít svou váhu a důležitost, když je v nich poctivost, opravdovost a upřímnost. A na druhou stranu si připomeňme televizní diskuze, kdy mnozí politici obratně používají libivá slova, předvádějí dokonalý slovosled s naučeným pohledem do kamer, ovšem jsou to odpovědi pro odpovědi, prázdné, nic neříkající. Jakési partajnické ptydepe v živém přenosu.

Bůh svým slovem stvořil svět. Slova mohou mít obrovskou sílu a dopad. Pohleďme na krásu stvoření a nekonečnost vesmíru! Podstatné je číst, jak říká sv. Augustin, v Písmu svatém i v knize přírody, ale po nás se chce ještě více – stát se nositeli Božího slova! To ovšem předpokládá, že jej budeme znát a propůjčovat se mu. Po vzoru Husově to znamená, že za svá slova budeme ručit nebo jinak – nést zodpovědnost.

Nebezpečí a pokušení tu jsou, a nemalá: Náš rozum kolikrát nechce pochopit! Nejsme stálí a soustředění! Pak jsou tu starosti tohoto světa... A přece Bůh neustále rozsévá své slovo. Protože má zájem o lidi, o tento svět, protože to ještě nezabalil. Záleží na nás, jak se otevřeme, nasadíme, dáme k dispozici, jak slovo života bude pracovat v nás – v našich citech, vztazích, jakou mu dáme sílu a kolik času...

Pán Ježíš ví o překážkách přijetí do srdce. Proto hovoří o tom, že srdce lidu otupělo. To je vždycky malér. V biblickém pojetí znamená srdce zdroj života, vnitřní podstatu člověka, lidskou osobnost, celou bytost se

vší vůlí. Tam vzniká dobré i zlé. Otupělé srdce (nebo také obrostlé tukem) nevěří, nebere Boha vážně.

Před časem jsem si v domově důchodců povídal s paní ve společenské místnosti. Ve druhé polovině jakási obyvatelka křičela na personál, aby někdo přišel. Byl to pro mě strašný výkřik plný zoufalství a bolesti, ten hlas ostře pronikající do mého nitra však jakoby nikdo neslyšel. K mému překvapení poměrně dlouho nepřišla žádná odezva. Snažil jsem se soustředit na dialog, nutil jsem se věřit tomu, že snad o nic nejde, když jsou všichni kolem tak neteční. Pracovnice nakonec přišla a vysvětlilo se, že oně ženě spadla bota z nohy a chtěla ji nazout. Nešlo o věc života a smrti, ale dokázal jsem si představit, že když byla poprvé tato sestra ve službě, že pocítila to, co já. Mráz na zádech. Člověk získá zkušenosti, otkrá se, zvykne si... nejde reagovat na každé zavolání. Srdce otupí pod tíhou každodenních, všedních starostí.

Pán Ježíš ví, že otevřené srdce je rozechvělé a zranitelné. V tomto světě je spousta chytráků a podvodníků, ale také lidí slušných a poctivých. Boží slovo je tu pro všechny. Je to možná nepochopitelné, ale je to tak. Charaktery se tříbí. Pán nám dává svého Ducha, aby nám hořelo srdce. Kdo to zažil, ten ví. Krásná a čistá harmonie slov a skutků našeho Pána Ježíše dává sílu a povzbuzení k následování. Dává touhu a radost sloužit i v mnohdy nespravedlivém a nepokojném světě.

Prosme o bázeň v srdci, která, jak se zdá, v lidech mizí a ztrácí se tak úcta před tajemstvím. Liturgie nás vede: Slovo Boží – zbožně je vyslechněme! Nejen to: Dosvědčujme je svými činy a zprostředkovávejme druhým. Bez zbytečné sentimentality a v pravdě. V tom je naděje světa a také smysl našeho poslání.

Tomáš Chytil

Bože, prosíme za dostatek síly a trpělivosti, abychom byli tvému slovu dobrou půdou. Amen.

Velké, širé, rodné lány

Josef Václav Sládek

Údiv

Ervín Kukuczka

Jsem nad tebou
má spící
krásná
krajino

Běžíš dopředu
já jen pokulhávám
To ty
má spící
krásná
krajino
vtiskáváš mi své rysy

Sejdme se teprve
až umlkneme

Sb. Něco k žití
Samizdat (1976)
Oficiálně ve sb. Okřídlená holuby
(1997)

Velké, širé, rodné lány,
jak jste krásny na vše strany,
od souvratě ku souvratí
jak vás dnes to slunko zlatí!

Vlavé žito jako břehy,
květná luka plná něhy,
na úhoru, v žírné krásě,
pokojně se stádo pase.

Nad vámi se nebe klene
jako v květu pole lněné,
nad lesy jen z modrošira
pára v tichý déšť se sbírá.

A jak slunce vás tak zhřívá
a jak cvrček v klasech zpívá,
v šíř i v dál, vy rodné lány,
buďte vy nám požehnání!
Sb. Selské písně a České znělky (1889)

Z kazatelského plánu

6. neděle po svatém Duchu

Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem. ŽALM 17,15

První čtení: Izajáš 55,10-13

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

2. Aby ze zármutku všedních starostí a zloby malicherných sporů naši mysl vzhůru k sobě povznášel, modleme se k Hospodinu.

3. Aby daroval nám sílu konat dobro a v dobrém díle pracovat pro větší slávu Boží a pokoj mezi lidmi, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, pomoz nám poznat, co máme konat, a ze své milosti nám také dej sílu to uskutečňovat! Věříme, že naše pokorné modlitby přijmeš. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 8,1-11

Evangelium: Matouš 13,1-9.18-23

Verše k obětování: Žalm 25,1-2

Verše k požehnání: Žalm 84,2-3

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, dej, ať smíme přijmout plnou míru spásy, jejíž příslib jsme přijali v tajemství chleba a kalicha. Prosíme o te ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 56, 71, 77, 88, 138, 163, 200

Výročí sboru v Brně - Řečkovicích

Pokračování ze str. 1

vičtí svou pozornost ke konfiskátu vyvlastněnému od dřívějších německých majitelů na ulici Vážného. Stavební odbor se ihned pustil do vyjednávání s majiteli sousedních pozemků o odkupu, protože konfiskát samotný byl pro stavbu kostela příliš malý.

Realizaci projektu již ale od samotného počátku provázely potíže. Například sehnat v prvních letech vlády komunistického režimu stavební materiál se zdálo být úkolem téměř nadlidským. Problémy vznikly i s dokumentací. Stavitelé vypracovali dva projekty, jeden dražší

a druhý levnější, zato ale nerespektující zastavovací směrnice. „A zde jsme se dopustili neodčinitelné chyby: schválili jsme druhou alternativu,“ štká kronikář. Protože totiž tento návrh obsahoval podstatné nedostatky, musel být přepracován. Tím bylo ztraceno mnoho času. „Zatím se stav. možnosti zhoršily.“

Nic z toho ale nebránilo aktivitě na staveništi: velké úsilí si vyžádalo zarovnávání terénu a odvoz hlíny, kácení stromů či stavba plotu. Teprve v roce 1952 došlo k definitivnímu schválení stavebních

plánů, ale kvůli státem řízené pětiletce nebylo vybudování kostela zařazeno do krajského plánu, povoleno nebylo ani svépomocně vybudování malého kulturního sálu, který by se později v kostel adaptoval. „Ani po vyčerpávajícím jednání na KNV se nepodařilo toto provisorium zařadit,“ smutní kronikář. Jedná se o důležitý moment, ve kterém se již projevují důsledky kroků proticírkevní politiky komunistického režimu. Archivní prameny dokládají, kolik pozornosti této snaze úřady věnovaly, církevní prameny pak ukazují, jak silný

a smutný dopad na život náboženské obce proticírkevní zásahy skutečně měly. Došlo například ke zrušení aktivních kulturních spolků, byla omezována duchovní péče o děti, Jednota mládeže, dříve chlouba náboženské obce vychovávající budoucí aktivní členy společenství, upadala. Neustálý dohled úřadů, neúměrný nárůst byrokratické, atmosféra strachu v době politických procesů, to vše vedlo k výrazně upadající ochotě věřících podílet se na veřejném životě ve své náboženské obci. Pomyslným posledním hřebem se pak

stala měnová reforma z roku 1953. „Podle propočtu (...) pozbyli jsme měnovou reformou 137.000 Kčs nových peněz,“ psal kronikář. Sen o vlastním sboru se rozpadal, protože výše představené proticírkevní zásahy a měnová reforma způsobily „nechuť u mnohých. (...) Opustilo nás nadšení.“

A když Stavební odbor selhal ve své snaze vymoci si na úřadech příznivější propočet měny, zdála se veškerá dosavadní činnost zbytečnou. Stavenišť zelo prázdnotou.

Jakub Marša

Dokončení v příštím čísle

Slavnostní bohoslužba...

Pokračování ze str. 1

kdo ho měli sami udržovat. Představitelé církve se nade vše povýšili. Začali kázat vodu, a pít víno – a ztrácet důvěryhodnost. Mistr Jan Hus, představitel naší národní elity, vyzývá k nápravě věci. Hus káže – a každému otevřenému srdci ukáže cestu z té krize ven. Východiskem už mu není, co předkládá k věření církevní autorita, nýbrž sám Kristus, Boží slovo, které podle vlastního svědomí přijmeš z biblické zvěsti. Začíná reformace.

Sestry a bratři, celý náš způsob života stojí na duchovní zvěsti křesťanství. Jeho kulturní odkaz nás utváří od raného dětství. I v ateistických rodinách se strojí vánoční stromek a o Velikonocích je na stole beránek. Na všech obydlích světdílech přibývají noví křesťané, jen v Evropě nás ubývá. Připomíná mi to příběhy ze Starého Zákona: vždycky, když se starozákonnímu lidu vedlo dobře, odpadli od Hospodina a sloužili Baalům a Aštartám. Ale pak přišly časy zlé... Severní království Izrael vymazali z mapy Asyřané a jižní Judské království zničili Římané o osm set let později. Nedivím se, že i my máme strach. Jana Husa doopravdy potřebujeme.

Pro dnešní dobu, jako vzor. Tak jak ho náš národ potřeboval už tolikrát. A je to právě naše odpovědnost křesťanů, ukázat všem, kdo u nás mívají ten vánoční stromček, že jejich i naše hodnoty mají stejný křesťanský základ a ten že je třeba v naší vlasti chránit. Že právě ta dvoutisíciletá tradice obětavosti a solidarity, které vyplývají z lásky k bližnímu, vytvořila náš svět – i se vši jeho tolerancí a osobní svobodou, ve které tak samozřejmě žijeme. Hus je symbolem této tradice v naší vlasti. Slova: 'lásky k bližnímu' mnoha lidem znějí jako pustá fráze, ale nejde tu o žádné „citové plápolání“. Jde o naprostý respekt k osobě toho druhého. Proto jedině v křesťanské tradici je například rovnoprávnost žen. A nenechme ani žádnou veřejnou moc vytlačit křesťanství z našeho světa. V EU se například objevily oficiální unijní kalendáře, ve kterých jsou uvedeny svátky buddhistické, islámské i židovské, ale křesťanské svátky tam chyběly. Řekli pak, že na ně zapoměli...

Sestry a bratři, co dál? Naše časy požadují, abychom svůj strach přemohli, tak jako svůj strach přemohl Hus a pro lásku Kristovu poskytl pomoc lidem v nouzi. A nenechme se při tom manipulovat, je třeba,

abychom mohli sami rozlišovat mezi žadateli. Když o pomoc žádá potřebný, poskytněme ji s láskou k bližnímu a nehleďme na to, jakou víru ten člověk v nouzi vyznává. Velký křesťan Albert Schweitzer napsal, že křesťanství, to je přesný opak darwinovského 'boje o život'. Naši současné podobě kapitalismu se křesťanství, zdá se, hodí tak akorát jako záminka k vánočním trhům. To nic. Připomíná se mi obraz, který vymyslel americký filosof Will Durant: Historie, to je mohutná krvavá řeka, která se valí svým korytem. Ale na březích toho proudu žijí lidé, kteří udržují vlastní kontinuitu dějin. My jsme na tom břehu a mezi námi je Kristus, naše cesta, pravda a život. Pravda vítězí. Na závěr se modlím s Mistrem Janem Husem:

Všemohoucí Bože, jenž jsi cesta, pravda a život, ty víš, jak málo je těch, kdo v těchto dobách chodí s tebou. Málo je těch, kdo tebe, svou hlavu, napodobují v pokoře a tichosti, v chudobě a čistotě, v pracovitosti a trpělivosti. Otevřela se cesta Satanova a mnozí po ní krácejí. Přispěj maličkému svému stádku, aby tě nezrazovalo, ale úzkou cestou tě následovalo až do konce. Amen.

Můžete si přečíst

O manželce Martina Luthera

Vážená redakce, rád bych Vás a čtenáře Českého zápasu upozornil na právě vyšlou knihu Ursuly Kochové: **Růže ve sněhu.**

Kateřina Lutherová, rozená z Bory, manželka reformátora Martina Luthera. Žena, která se odvážila vést vlastní život. Tak zní podtitul. Kniha pojednává o jeptišce Kateřině z Bory, která se tajně seznámila s učením jí neznámého mnicha Martina Luthera a rozhodla se opustit klášter. Dostala se do okruhu přátel, kde se s Lutherem setkala a po čase se vzali. Autorka při vyprávění o rodinném životě u Lutherů přístupnou formou vykládá základy reformačního učení Martina Luthera. Ten působil především ve Wittenbergu, kde žil i jeho přítel a stoupenec významný malíř Lucas Cranach. Rodiny obou přátel se často stýkaly. Proto nás autorka seznamuje i s malířskou tvorbou tohoto Mistra. Ursula Kochová, známá německá medievalistka, knihu napsala podle dochované korespondence manželů Lutherových, ale i podle osobních poznámek M. Luthera. Důraz kladla na zbožnost v Lutherově osobním, ale i rodinném životě. Kniha byla již přeložena do řady jazyků. Nyní vychází k 500. výročí reformace Martina Luthera, v překladu germanisty Marka E. Světlíka.

K dostání je v knihkupectvích nebo ji lze objednat u distributorů Kosmas nebo Euromedia.

Jan Bohdanecský, NO Praha - Vinohrady

Krajiny, stromy a hladiny Mileny Valuškové

Milena Valušková, fotografie 1971 - 2017 - pod tímto názvem připravilo Muzeum moderního umění v Olomouci v Salonu a Kabinetu výstavu při příležitosti životního jubilea olomoucké fotografky MgA. Mileny Valuškové.

Výstava představuje všechny odstíny tvorby této fotografky, která prošla během svého života téměř všemi oblastmi fotografie. Klasické ateliérové fotografii se profesně věnovala od konce šedesátých let, kdy se specializovala zejména na portréty dětí. Jako raritu lze uvést skutečnost, že v sedmdesátých letech absolvovala krátkou, avšak nenahraditelnou životní zkušenost na pitevň soudního lékařství, kde fotografovala oběti násilných trestních činů, ale i tzv. předměty doličné pro soudní jednání. Velmi podobně spolupracovala i s Lékařskou fakultou zdejší univerzity na přípravě studijních materiálů a dokumentovala i vědecko-výzkumné práce. V letech 1977 až 1983 vystudovala obor umělecké fotografie na FAMU v Praze a v osmdesátých letech působila jako fotografka v olomouckém středisku Státní památkové péče a ochrany přírody. A proto lze konstatovat, že tvorba Mileny Valuškové sahá od dokumentu až po mnohovrstevnaté krajinné studie a technicky komplikovaná zátiší. Návštěvníci výstavy uvidí např. fotografie z cyklů Hladiny, Stromy, Krajiny, Městské periferie, Zátiší, Prior, Sluneční fotogramy a Štěpánov. Výstavu lze zhlédnout do 29. října.

A pokud je čtenářům Českého zápasu příjmení Valušková povědomé, je to tím, že její bratr Mgr. Rostislav Valušek je nejen duchovním naší církve v NO Horka nad Moravou, ale i básníkem, s jehož texty se čtenáři ČZ či kalendáře Blahoslav již mnohokrát setkali.

Pavel Hýbl

Zprávy

Jonáši... Jonáši! Běž na Lipovou!

Každý z nás je tak trochu novodobým Jonášem. Na té správné cestě má plnit tu lehčí, tu těžší úkol a ne vždy jej plní odpovědně a ochotně. Naštěstí nám však Bůh poskytuje druhou šanci. Šanci rozdávat kolem sebe radost, poskytnout druhým pomoc, rozvíjet duchovní společenství, šířit lásku. Ač se to možná nebude na první pohled zdát, druhou šanci může být i příprava Setkání rodin s malými dětmi pod záštitou Brněnské diecéze ČČSH. Jelikož se znám s pořadatelem, mohu sledovat, jak náročná příprava a realizace tohoto setkání je.

Na letošní jarní setkání konané ve dnech 26. - 28. 5. v brněnském Penzionu Zahradka na Lipové ulici byl připraven program inspirovaný právě biblickým příběhem Jonáše. Jak ty nejmenší děti, děti školou povinné, tak i jejich rodiče mohli známý příběh prožít na vlastní kůži. Mohli v něm najít poselství i příslib Boží lásky a milosrdenství. Menší děti pod vedením zkušených animátorů, dospělí při diskusi nad texty Bible vedené Michalem Hvězdou či při přednášce Spolu a jinak v rodičovství, aneb Jak být podporujícím rodičem, s Mgr. Michaelou Širůčkovou, Ph.D. Jako již tradičně byly do programu zařazeny dětské modlitby se zpěvy a spousta tematického tvoření v dílnách. Když děti usnuly, nebo to alespoň předstíraly, mohli rodiče využít čas k párové meditaci pod vedením bratra biskupa Juraje Dovaly, či modlitbám za doprovodu písní z Taizé. Ve volných chvílích rodiny využily možnost fotokoutku s vtipnými nápisy na bublinách na špejli nebo si pořídili outdoorová trička s křesťanskými nápisy. V neděli jsme opět společně prožili dětskou bohoslužbu, tentokrát však pod širým nebem na zahradě penzionu, kterou vedla sestra farka Anička Štěpánková. „Na setkání se mi nejvíce líbí, že tam můžu být s kamarády, že si s nimi můžu hrát a že tam pro nás tety vždycky něco přichystají,“ komentuje setkání pravidelná účastnice Sašenka Vlčková (6 let).

Jiří Pleva, coby zástupce řad rodičů, pak zmiňuje: „Je strašně dobře, že novodobí Jonášové na sebe tento úkol berou. Potom my, Niniváci, můžeme zakusit působení Božího ducha, můžeme se jím nechat naplnit a třeba jej dál šířit kolem sebe. Třeba opět na Setkání rodin s dětmi na Lipové v Brně.“

Jiří Pleva

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Podobenství o rozséváči

Z textu Matouš 13,1-9 (Český ekumenický překlad) vypisujte písmenka podle klíče - první číslo udává číslo verše, druhé je slovo v tomto verši a třetí znamená písmenko v daném slovu. Postupujte po sloupcích.

6,5,2	6,3,3	3,2,5
4,9,2	7,4,2	1,1,1
1,8,6	8,10,4	8,7,2
3,5,2	9,3,1	5,4,2
2,1,6	1,4,3	

Řešení z č. 27: Kdo vás přijímá, přijímá mě; a kdo přijímá mě, přijímá toho, který mne poslal.
Jana Krajčičíková

Charitativní koncerty v Pardubicích

Pardubický Husův sbor má jedno velké štěstí. Nejenom, že je v něm náboženská obec skutečně bratrsky a sestersky smýšlejících křesťanů, kteří žijí vzájemným životem a snaží se Kristovo evangelium šířit i do světského světa. Husův sbor má v Pardubicích štěstí i na obětavé, šikovné a nadané hudebníky. Po mnoho let se zde konají charitativní koncerty, nejprve v rámci Pardubických slavností a městských dnů, dnes už jako samostatná akce. Poděkování za ně patří sestře Lence Královcové a varhanici Gabriele Královcové. Letošní rok v dubnu a květnu tak zpívalo v Husově sboru díky nim několik dětských pěveckých sborů. Pro dětské oddělení Nemocnice Pardubice se podařilo vybrat 7874 Kč a pro Dětský domov 5004 Kč. Děkujeme za organizaci a přípravu koncertů a za krásný hudební zážitek. **RS NO Pardubice**

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 17.7. 2017, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
From Baroque to Jazz
Jan Kalfus - varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, W. A. MOZART, G. GERSHWIN

úterý 18.7. 2017, 17.00
Jan Kalfus - varhany
Yvona Škvárová - mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 19.7. 2017, 17.00
Josef Popelka - varhany
Vladimír Frank - housle
G. F. HÄNDEL, L. V. BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

středa 19.7. 2017, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Yvona Škvárová - mezzosoprán
Miroslav Laštovka - trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, N. PAGANINI

čtvrtek 20.7. 2017, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal - varhany
Martina Bauerová - soprán
František Bílek - trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 21.7. 2017, 17.00
Bohumír Rabas - varhany
Ilona Slavíková - mezzosoprán
J. S. BACH, C. FRANCK, G. BIZET, A. DVOŘÁK

pátek 21.7. 2017, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková - housle
Vratislav Vlha - hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

sobota 22.7. 2017, 17.00
Zuzana Němečková - varhany
Petr Příbyl - viola
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, C. FRANCK

sobota 22.7. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
soubor historických nástrojů
Václav Návrat - barokní housle
Yvona Škvárová - mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

neděle 23.7. 2017, 17.00
Jan Kalfus - varhany
Yvona Škvárová - mezzosoprán
J. S. BACH, F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 23.7. 2017, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek - trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI
Placená inzerce

Charitativní koncert v Pardubicích

Prodlouženo vyhledávací řízení na pozici přednosta/přednostky organizačně-ekonomického odboru ÚÚR ČČSH

Prodlužuje se vyhledávací řízení na obsazení pozice přednosta/přednostky organizačně-ekonomického odboru úřadu ústřední rady.

Kvalifikační předpoklady:

- VŠ vzdělání - ekonomické nebo právnické;
- praxe, organizační schopnosti, manažerské dovednosti;
- členství v ČČSH výhodou

Nabízíme:

- služební poměr v ČČSH;
- možnost i částečného úvazku, minimálně však 0,75;
- předpokládáný nástup od 1. října 2017

Žádost s životopisem zašlete do 31. 7. 2017 na adresu Církev československá husitská, personální oddělení, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6; nebo e-mailem na adresu: personalistika@ccsh.cz

V sobotu 24. června proběhla v areálu Sázavského kláštera již tradiční pouť. Na programu byla bohoslužba pod otevřeným nebem, následovaná husitskou svatbou Šárky a Josefa Hadrbolecových. O hudební zážitek se postarali Alfred Strejček a Štěpán Rak, kteří vystoupili v programu Cesty naděje - 14 zastavení na cestách naděje. Již tradičně pouť zakončily společné modlitby v duchu Taizé v kryptě kláštera. Sázavskou pouť doprovázel celodenní dětský program s dětskou výtvarnou soutěží o ceny, hrami a představeními.

